

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
státní příslušností Nigerijská federativní republika
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2023, č. j. KRPA-249917-29/ČJ-2023-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2023, č. j. KRPA-249917-12/ČJ-2023-000022-ZZC, o 90 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného o bezproblémové realizaci správního vyhoštění, které doposud brání ověření totožnosti žalobce prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie, která oslovila Velvyslanectví Nigérie, které dosud na snahu o součinnost při opatrování náhradního cestovního dokladu nereagovalo. Žalovaný předjímá, že překážka realizace správního vyhoštění odpadne ve stanovené době zajištění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě uvedl totožné důvody, pro které nebylo přistoupeno ke zvláštnímu opatření a opakovaně se nevypořádával se skutečnostmi, které byly namítány v podané žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 7. 2023, č. j. KRPA-249917-12/ČJ-2023-000022-ZZC, a tím opakovaně projevil svévoli v rozhodování.
3. Žalobce v této souvislosti uvádí, že vydané závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince nepostihuje svým obsahem jeho obavy, které uváděl, a není jakousi pojistkou ochrany práv cizince ve smyslu, zda vyhoštění neporušuje zásadu „non-refoulement“. Žalobce je přesvědčen, že vydané závazné stanovisko nereflektuje do všech detailů jeho životní situaci.
4. Žalobce je i nadále přesvědčen, že jeho zajištění je nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a není schopen si jej sám obstarat, přitom žalovaný není reálně schopen v součinnosti se zastupitelským úřadem Nigérie tento nedostatek odstranit v době, která by byla nezbytná pro zajištění žalobce. Naopak tuto lhůtu prodlužuje do samého konce doby, na kterou je oprávněn zajištění nařídit. Absence cestovního dokladu je překážka na vůli cizince nezávislá, která mu brání z území vycestovat. Na tyto situace pamatuje zákon o pobytu cizinců v ust. § 33 (udělení dlouhodobého víza za účelem strpění). Žalovaný postupoval nezákonně, když nezohlednil, že tento institut je postaven na ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, na důvodech znemožňujících vycestování, které jsou současně i důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu a jsou sice vymezeny shodně, odlišný je však obsah ochrany cizince a jeho právní postavení v ČR podle obou institutů. Zásadním způsobem se liší též práva a povinnosti osob požívajících doplňkové ochrany a osob, jimž bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu. V zařízení pro zajištění cizinců nemá žalobce možnost o uvedené vízum za účelem strpění pobytu požádat. Na druhou stranu ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vydání tohoto víza podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců brání jeho zařazení v ENO. V případě uznání důvodů nemožnosti vycestovat ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců vzniká účastníku řízení nárok na vydání dlouhodobého víza za účelem strpění podle ust. § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které je uděleno z moci úřední, ne na žádost.
5. Žalobce namítá, že v otázce posouzení důvodů znemožňujících vycestování je rozhodováno podle zákona o pobytu cizinců, tedy čistě české právní úpravy, která je vůči úpravě unijní restriktivní. Žádostí o udělení mezinárodní ochrany by měl být dán

prostor k posouzení otázky bránící v návratu do země původu v rámci jednotného azylového rámce Evropské unie, který vnímá důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany extenzivněji a posuzuje i další kritéria předně v oblasti lidských práv. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný svým postupem rezignoval na stávající unijní výklady uvedené problematiky.

6. Žalobce odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, který dopadá i na jeho případ, podle kterého zajištění cizince není účelem samo o sobě, ale jde o prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě správní vyhoštění. Při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění proto musí žalovaný náležitě zvážit, zda vůbec ke správnímu vyhoštění bude moci dojít, tj. zda je toto vyhoštění alespoň potencionálně možné. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v podobě rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potencionálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.
7. Žalovaný vykládá zásadu nenavrácení restriktivně pouze ve vztahu k hrozbě porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy tento výklad jde v neprospěch cizinců, o jejichž navrácení policie rozhoduje. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný se odmítl důvody jeho soukromého života ve smyslu práva na život zabývat. Dále odkázal na čl. 10 Ústavy, a tedy přímou aplikaci čl. 2 a čl. 3 Úmluvy, kdy tato ustanovení je třeba pod úhlem mezinárodní zásady „non-refoulement“ vykládat tak, že stanoví závazek České republiky (dále jen „ČR“) nevystavit žádnou osobu újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016 č. j. 5 As 104/2013-46, rozsudek ze dne 14. 4. 2022 č. j. 5 Azs 89/2022-24).
8. Žalobce v této souvislosti odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 41 A 35/2021-27, kterým bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2021, č. j. MV-193876-3/OAM-2021, rozhodnuto přerušením řízení a Soudnímu dvoru EU byla položena předběžná otázka. Žalobce vznesl další argumentaci vztahující se k institut bezpečné země původu.
9. Žalobci je znám rozsudek ze dne 31. 1. 2020, č. j. Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že důkazní břemeno ohledně toho, zda skutečně jsou splněny veškeré podmínky pro využití vnitrostátní ochrany, resp. alternativy vnitřního útěku, nese plně správní orgán, jehož povinností je v první řadě si i k posouzení této otázky obstarat dostatečně přesné a aktuální informace o zemi původu a ty rovněž řádně vyhodnotit. V rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, Nejvyšší správní soud uvedl, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení.

10. Na soudní přezkum rozhodnutí navíc dopadá čl. 9 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, podle kterého v případech, kdy zajištění nařizují správní orgány, zajistí členské státy, aby mohl být proveden z moci úřední nebo na žádost žadatele rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku příslušného řízení. Členské státy za tímto účelem stanoví ve vnitrostátním právu lhůtu pro provedení přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední nebo přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele. Je-li zajištění shledáno v rámci soudního přezkumu jako nezákonné, musí být dotčený žadatel neprodleně propuštěn.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dne 17. 10. 2023 bylo žalovanému doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie. Z obsahu sdělení je jednoznačně zřejmé, že všechny potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a následnému vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty. Je tedy reálný předpoklad realizace správního vyhoštění žalobce v době prodloužení jeho zajištění.

IV. Obsah správního spisu

12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 7. 2023 v 18:15 hod předala hlídka městské policie na součást cizinecké policie v ul. Kaplanova 2055/4, Praha 4, cizince, který prochází v ENO (evidence nežádoucích osob). Cizinec na výzvu předložil cestovní průkaz totožnosti č. X, dle kterého byl ztotožněn jako žalobce. Lustrací bylo zjištěno, že je veden v ENO jako nežádoucí cizinec, a to z důvodu uloženého správního vyhoštění v řízení vedeném pod č. j. KRPA-389360-77/ČJ-2016-000022 s platností od 13. 3. 2020 do 31. 12. 2999. Vzniklo tak podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, proto byl zajištěn a omezen na osobní svobodě.
13. Žalobce při podání vysvětlení dne 23. 7. 2027 správnímu orgánu sdělil, že požaduje tlumočnicka do anglického jazyka, protože českému jazyku nerozumí slovem a písmem. Byl si vědom skutečnosti, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let. Uvedl, že to bylo v lednu 2020, kdy také požádal o azyl. Podával opakovaně stížnosti, přesto azyl nedostal. Nebyl si vědom toho, že měl do dne 11. 6. 2023 vycestovat z území. Nezná svou přesnou adresu, bydlí na ubytovně, a to posledních 4 -5 let. Bydlí tam se svojí přítelkyní J., jejíž příjmení si nepamatuje, s touto přítelkyní má syna, který se jmenuje D. Syn je umístěn v dětském domově, jehož adresu žalobce nezná. Syna viděl naposledy před 3 měsíci. O syna se starají v dětském domově, žalobce žádnou péči neposkytuje, občas mu koupí hračky. Žalobce není uveden jako otec v rodném listu dítěte. Žalobce nemá podanou žádnou žádost o povolení k pobytu na území ČR. Nebyl si vědom skutečnosti, že na území může pobývat pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, měl za to, že je na území legálně na základě žádosti, kterou za něj podával právník. K alternativám zajištění potvrdil, že bydlí na ubytovně, jejíž adresu nezná, nemá tam označenou poštovní schránku ani domovní zvonek. Uvedl, že peníze

nemá, ale pokusí si je sehnat. Na území ČR má manželku a 6 nezletilých dětí, o které se nestará a nestýká se s nimi, děti nezná a ony neznají jeho, měl za to, že se nacházejí v dětském domově. Potvrdil, že s nikým nesdílí společnou domácnost, a že byl v minulosti v ČR odsouzen za trestnou činnost. Nemá žádnou překážku ve vycestování. Do země původu se vrátit nechce, půjde do jiné země, z ČR vycestuje dobrovolně, pokud to bude možné.

14. Žalobci bylo dne 24. 1. 2020 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, s délkou zákazu pobytu pět let, rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 3. 2020.
15. Žalobce byl rozhodnutím č. j. KRPA-249917-12/ČJ-2023-000022-ZZC ze dne 23. 7. 2023 zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, a to z důvodu, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Soudu je z úřední činnosti známo, že žaloba proti tomuto rozhodnutí byla soudem zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 9. 2023, č. j. 13 A 26/2023-26.
17. Napadeným rozhodnutím ze dne 19. 10. 2023, č. j. KRPA-249917-29/ČJ-2023-000022-ZZC, byla doba zajištění za účelem správního vyhoštění prodloužena o 90 dnů.
18. Žalobce při svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců podal dne 25. 7. 2023 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Usnesením ze dne 28. 7. 2023, č. j. MV-126679-3/OAM-2023, bylo správní řízení o žádosti podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno. Žalobce v žalobě doplnil, že podanou žalobu Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 11. 10. 2023, č. j. 17 Az 21/2023-37, zamítl, žalobce podal kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), 3 zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

21. Podle ust. § 125 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo c) v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
22. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného o bezproblémové realizaci správního vyhoštění.
23. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů cizinci země původu v kombinaci s tím, že sám cizinec cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62).
24. V rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022-44, Nejvyšší správní soud uvedl: „Současně NSS upozorňuje, že celková doba zajištění stěžovatele nepřekročila ani v okamžiku vydání tohoto usnesení maximální možnou délku zajištění, která je v tomto případě až 365 dnů [§ 125 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Ostatně ke komplikacím správního vyhoštění přispělo především jednání stěžovatele, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti. Žalovaná či jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nikterak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020-28, body 15 a 17).“
25. Jedním z předpokladů řádného postupu žalované je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79: „Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“

26. Žalovaný k délce zajištění žalobce v délce 90 dnů uvedl, že bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Poukázal na skutečnost, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a platným oprávněním k pobytu, je tak nutné zajistit cestovní doklad náhradní. Musí tedy dojít k ověření totožnosti žalobce ze strany zastupitelského úřadu Nigérie, až poté může správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. Pro realizaci uvedeného postupu bylo nutné s žalobcem sepsat žádost o zjištění totožnosti (sepsáno dne 23. 7. 2023), která byla zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie, které vyhotoví dožádání a se všemi potřebnými podklady jej zašle do Nigerie. Následně je nezbytné vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž průměrná doba je minimálně 30 dnů. Rovněž bylo přihlédnuto k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů a policejní eskorty.
27. V době od vydání prvního rozhodnutí o zajištění dne 23. 7. 2023 byla dne 1. 8. 2023 podána žádost o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu na Velvyslanectví Nigérie. Dne 18. 9. 2023 byla zaslána na Velvyslanectví Nigérie žádost o sdělení informací ke stavu ověřování, Ředitelství služby cizinecké policie nedostalo dosud odpověď. Na opakovanou snahu o telefonické spojení v první polovině října 2023 velvyslanectví nereagovalo.
28. Dle žalovaného přesto existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění, a to ve stanovené době zajištění, realizace správního vyhoštění je možná.
29. Ze správního spisu je dle soudu zřejmé, že ze strany Ředitelství služby cizinecké policie byly učiněny potřebné kroky k přípravě vyhoštění, resp. zajištění náhradního cestovního dokladu. Ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá žádná překážka, pro kterou by v budoucnu nebylo možné správní vyhoštění realizovat. Soud je tedy vzhledem k uvedeným skutečnostem přesvědčen, že žalovaný mohl nepochybně očekávat, že v dohledné době dojde k ověření totožnosti žalobce a následnému vydání náhradního cestovního dokladu, a z tohoto důvodu reálně předpokládat realizaci správního vyhoštění žalobce ve lhůtě zajištění. V této souvislosti tak soud neshledal pochybení v odůvodnění přiměřenosti doby prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů, když žalovaný konstatoval, že proces ověření totožnosti zabere minimálně 30 dnů, poté je nutné vydat náhradní cestovní doklad a následně je nezbytné zajistit letenky a ubytování pro žalobce a doprovázející policisty. Současně se zabýval i přibližnou časovou náročností těchto jednotlivých kroků. S ohledem na to soud považuje odůvodnění žalovaného ohledně stanovení délky zajištění za řádné, dostatečné, individualizované a přezkoumatelné. S ohledem na řádné odůvodnění konkrétních kroků, které je nutné provést během stanovené doby zajištění, včetně uvedení jejich časové náročnosti, soud rovněž neshledal prodloužení délky zajištění žalobce o 90 dní nepřiměřenou.
30. Soud k této námitce uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a to s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. Tato námitka je tak dle názoru soudu nedůvodná.
31. Není pak přesné žalobní tvrzení, že doba byla prodloužena na samou maximální hranici (tj. 180 dní), když podle ust. § 125 doba zajištění může činit až 365 dní, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.

32. Je třeba zdůraznit, že podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je povinností cizince pobývat na území (ČR) pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Žalobce v žalobě nezpochybnil závěr žalovaného, podle kterého obě tyto povinnosti porušil a z jeho podání ani obsahu správního spisu se nepodává, že by pro něj platila výjimka z výše uvedených povinností, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle jiného zákona. Logickým a předpokládaným důsledkem neoprávněného pobytu cizince na území ČR je jeho vyhoštění, nejsou-li dány zákonné překážky pro tento postup, které však v případě žalobce zjištěny nebyly. Do doby, než bude možné správní vyhoštění fakticky realizovat, lze cizince podle shora citovaného § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistit, pokud je (mimo jiné) důvodné nebezpečí, že by mohl vyhoštění mařit nebo ztěžovat.
33. Nelze na tomto místě odhlédnout od faktu, že je to právě žalobce, který tuto situaci způsobil a jeví se tak přinejmenším jako protichůdné se smyslem zákona, aby z takového jednání těžil, aniž by nejdříve nemusel snést následky v podobě zajištění na nezbytně nutnou dobu. Rovněž žalovaný nevyločil možnost zjištění totožnosti žalobce a ani jednání Velvyslanectví Nigérie prozatím nezavdalo důvody pro takové úvahy. Ze správního spisu či z průběhu správního řízení tak nevyplývá, že by šance na neztotožnění žalobce byly v neúměrném poměru k šanci žalobce ztotožnit, a následně pak přistoupit k realizaci správního vyhoštění.
34. Námitku žalobce zpochybňující možnost vycestování cizince zhodnotil soud jako natolik obecnou a nesrozumitelnou, že ji není možné přezkoumat. Žalobce toliko uvádí, že stanovisko nepostihuje jeho projevené obavy, nereflextuje jeho životní situaci a není pojistkou zásady „non-refoulement“. Je nutno zdůraznit, že žalobce žádné obavy z návratu do země původu v průběhu správního řízení neprojevil, do domovské země se nechce vrátit, protože tam nikoho nemá. O žádných skutečnostech svědčících pro možnost porušení zmiňované zásady non-refoulement nehovořil ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě. Soudu není zřejmé, které skutečnosti uvedené v závazném stanovisku žalobce zpochybňuje a z jakých důvodů.
35. Při jednání byly soudu předloženy jako důkaz dopisy psané žalobcem ministerstvu vnitra a zástupkyni žalobce JUDr. Strakové. K dotazu soudu, jaké skutečnosti mají být těmito skutečnostmi prokázány, zástupkyně žalobce sdělila, že skutečnost, že žalobce se nechce vrátit do vlasti. K tomu soud uvádí, že vůle žalobce v tomto případě není relevantní. Soud nicméně tyto důkazy provedl k důkazu, neboť z jejich obsahu mohou vyplývat důvody, pro které se žalobce do vlasti vrátit nemůže. V dopisech je tvrzeno, že ve vlasti zabili celou jeho rodinu a zabijí tam i jeho. Chce žít a pracovat v jiné zemi se svou přítelkyní a synem.
36. Soud k těmto listinám konstatuje, že sice nejsou podepsané, ale žalobce při jednání nezpochybnil, že je jejich autorem. Tvrzení o nebezpečí ve vlasti jsou však opět zcela obecná, soudu není zřejmé, od jakých osob a z jakých důvodů žalobci má nebezpečí hrozit, proč tyto skutečnosti neuvedl v řízení o správním vyhoštění, při podání vysvětlení dne 23. 7. 2023 a zřejmě ani v další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 7. 2023. V této souvislosti zástupkyně žalobce též odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2023, sp. zn. 17 Az 21/2023, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud v Plzni v odkazovaném rozsudku uzavřel, že žalobce žádné nové důvody žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl ani přímo ve své

další opakované žádosti, ani později. Také tento zcela aktuální rozsudek nasvědčuje správnosti závěru žalovaného, že vycestování žalobce je možné. Zástupkyně žalobkyně sice sporovala závěry Krajského soudu v Plzni v azylové věci žalobce, poukazovala na jeho nedostatečné odůvodnění, toto však Městský soud v Praze není oprávněn přezkoumávat, ostatně žalobce podal proti odkazovanému rozsudku kasační stížnost.

37. Při jednání soudu bylo dále namítáno, že správní orgány vycházely ze závazného stanoviska k vycestování, přitom podkladové zprávy o zemi původu již nejsou aktuální, soud konstatuje, že jde opět o zcela obecnou námitku. Soudu není zřejmé, které zprávy o zemi původu a v jakém směru nejsou aktuální a z jakých konkrétních důvodů by nemělo být správní vyhoštění cizince možné.
38. Pokud bylo při jednání soudu zdůrazněno, že žalobce má v ČR syna, z podání vysvětlení je zřejmé, že žalobce žádné vazby k synovi nemá, nezná jeho příjmení, není zapsaný v rodném listu dítěte, syn je v dětském domově, žalobce neví ve kterém. S dalšími svými dětmi se také nestýká, nepečuje o ně, neplatí výživné, neznají se s ním.
39. Dále žalobce v žalobě obšírně rozebírá problematiku bezpečné země původu a související judikaturu, aniž je zjevné, jak dle jeho názoru tento rozbor právní úpravy a judikatury má dopadat na projednávaný případ, když je podstatné, že Nigerijská federativní republika není za bezpečnou zemi původu považována (a nikdy nebyla). Soudu není zřejmý ani význam rozboru judikatury řešící problematiku vnitřního přesídlení, tato otázka nebyla správními orgány v tomto rozhodnutí vůbec posuzována, s projednávanou věcí nijak nesouvisí. Soud nemá za relevantní ani úvahy směřující do řízení o udělení mezinárodní ochrany.
40. K námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se skutečnostmi, které byly namítány v podané žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 7. 2023, č. j. KRPA-249917-12/ČJ-2023-000022-ZZC, čímž měl podle žalobce projevit svévoli v rozhodování, soud uvádí, že žalobce opět tuto námitku nijak nekonkretizuje, není zřejmé, s jakými podstatnými okolnostmi se žalovaný podle názoru žalobce nevypořádal. Žalovaný mimo to neměl povinnost vypořádávat žalobní námitky žalobce uplatněné v řízení před soudem. Na tyto námitky žalobce obdržel odpověď v rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 9. 2023, č. j. 13 A 26/2023-26, žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.
41. K tvrzení, že zajištění žalobce není nutné, neboť žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a protiprávní jednání nedosahovalo dostatečné intenzity, soud uvádí, že bylo povinností cizince na území pobývat jen s platným cestovním dokladem. Porušení této další povinnosti mu nyní nemůže svědčit ve prospěch, tj. nemůže být důvodem znemožňujícím zajištění. Soud se nemohl ztotožnit ani s tvrzením o nedostatečné intenzitě protiprávního jednání. Toto tvrzení je opět velmi obecné, žalobce nepředkládá soudu žádné konkrétní důvody, pro které by neměl být podle svého názoru zajištěn.
42. Žalobce v ČR republice pobývá dlouhou dobu, od 15. 8. 2004, jeho pobyt však byl oprávněný pouze do 10. 4. 2016 (ke dni 11. 3. 2016 bylo zrušeno jeho oprávnění k pobytu). V roce 2020 mu bylo uloženo správní vyhoštění za nelegální pobyt v období od 11. 4. 2016 do 20. 9. 2016, nelegální pobyt byl zjištěný až pobytovou kontrolou. Žalobce pak nerespektoval ani rozhodnutí o správním vyhoštění a pětiletý zákaz pobytu, nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění bylo taktéž odhaleno až pobytovou kontrolou. Svůj pobyt se snaží neúspěšně zlegalizovat i žádostmi o udělení mezinárodní ochrany (první podal již dne 17. 8. 2004, další 2. 1. 2020, další pak 25. 7. 2023).

Z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 1. 2020 je dále zřejmé, že žalobce na území ČR opakovaně páchal trestnou činnost, mezi lety 2010 až 2018 byl odsouzený šestkrát.

43. Dále soud poukazuje na skutečnost, že žalobce vyjádřil úmysl vycestovat do jiného státu, než je jeho domovský stát. Zde musí soud odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které je zřejmé, že zajištění je důvodné i v případě, pokud žalobce má v úmyslu cestovat na území členských států Evropské unie, přestože není držitelem platného oprávnění k pobytu. K těmto otázkám též viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 4 Azs 410/2020-4. V rozsudku ze dne 17. 12. 2021, č. j. 8 Azs 49/2021-37, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, existuje podle ustálené judikatury mimo jiné tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU, aniž byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU (rozsudky NSS z 8. 4. 2016, č. 8 Azs 171/2015 - 52, č. 3429/2016 Sb. NSS, bod 33, z 27. 3. 2019, č. 6 Azs 25/2019 - 23, bod 16, z 16. 5. 2019, č. 10 Azs 48/2019 - 33, body 12 a 13, nebo z 6. 11. 2019, č. 8 Azs 185/2019 - 36, body 15 a 16).“*
44. Soud konstatuje, že podmínky pro zajištění cizince byly naplněny, v žalobě pak nebylo tvrzeno, že by v případě žalobce měly být dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Soud tedy stručně pro doplnění odkazuje na napadené rozhodnutí, shrnuje, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru nelegálně, bez cestovního dokladu a nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění. Jak žalobce uvedl v rámci podání vysvětlení, tak nemá k ČR žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby, na složení finanční záruky nemá prostředky, nezná svou adresu pobytu (ubytovna), zdravotní pojištění nemá sjednané. Má zde přítelkyni a syna, jejich příjmení nezná, není zapsaný v rodném listu dítěte, syn je v dětském domově, neví ve kterém. S dalšími svými dětmi se také nestýká, nepečuje o ně, neplatí výživné, neznají se s ním. V domovské zemi nikoho nemá, vrátit se tam nehodlá, půjde do jiné země. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle zákona o pobytu cizinců. Z dlouhodobého jednání žalobce je zřejmé, že zákony ČR dodržovat nehodlá.
45. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně